

Не уявляє свого життя без роботи: столітнього професора відзначили орденом святого Пантелеймона



Ціли днями Максим Дудченку виповнюється 101 рік.

ГРОМАДСЬКУ відзнаку за професіоналізм та милосердя «Орден святого Пантелеймона» в номінації «Вірець служіння суспільству» одержав 100-літній професор кафедри внутрішньої медицини № 1 Української медичної стоматологічної академії, що в Полтаві, Максим Дудченко. Минулого ж року в Києві під час урочистої церемонії нагородження номінантів цієї відзнаки професору вручили ікону святого Пантелеймона, що є копією фрески XI століття зі стін Софійського собору. Проводжаючи Максима Андрійовича зі сцени, усі присутні тоді аплодували йому стоячи. Цього року на згада-

ну церемонію невгамовний чоловік не поїхав, тож заслужену нагороду йому передали.

Життя Максима Дудченка і справді є прикладом служіння суспільству. І в без кількох днів 101 рік професор працює на кафедрі внутрішньої медицини, яку він свого часу організував, а потім 31 рік очолював. Щоправда, зараз дещо прихворів, тож перебуває на лікарняному. Через це зустрітися з ним і сфотографувати з нагородою не вдалося.

Цей сивочолий чоловік, котрий за свій довгий вік, здавалося б, уже напрацювався, не уявляє свого життя без роботи. «Робота для мене — це саме жит-

тя, — говорив він за нашої останньої зустрічі. — Це постійний розумовий розвиток, спілкування з людьми, стимул підтримувати добру фізичну форму. Бачте, плюс моєї роботи в тому, що, працюючи зі студентами, навчаючи їх на конкретних прикладах хвороб, серед молодих не почувався старим».

Працювати Максим Дудченко розпочав у юному віці: був і рахівником у сільраді, і старшим піонервожатим, і завідувачем бібліотеки. Урешті-решт бідність так допекла хлопцю, що він вирішив змінити своє життя, вступивши до вишу. Якось Максим Андрійович зізнався, що обрав лікувальну справу не за покликанням, а за матеріальним забезпеченням.

Вона і справді спершу його годувала, а згодом без неї він уже не уявляв свого життя.

«Я зробив у житті все, що міг, — підсумовує професор. — Маю багато вдячних пацієнтів. Написав чимало наукових робіт, посібників для студентів, допоміг підготувати 9 докторських дисертацій, 30 кандидатських. Понад 15 тисяч моїх виконавців стали хорошими лікарями, чи не всі нинішні викладачі академії є моїми учнями». Варто зазначити, що свого часу Максим Дудченко був «грозою» для студентів, бо завжди вимагав знань, вважаючи, що випускати недоучок медичний виш просто не має права. Найчастіше ж у житті, за словами Максима Андрійовича, він

страждав через власну принциповість.

Професор завжди ходить на роботу пішки (долає 2,5 кілометра в один бік), вважаючи, що повсякденна ходьба — це найкращий лікувальний засіб. Щоранку неодмінно робить зарядку. Про його поважний вік нагадують лише слуховий апарат та лупа в руці, з якою він не розлучається. Ніяких дієт не дотримується — говорить: аби не провокувати зайвої ваги, просто не зловживає їжею. Головною ж причиною свого активного довголіття вважає сприятливі гени, адже в його роду чи не всі довгожителі.

У номінації «Найкращий лікар» згадану відзнаку отримав колега Максима Дудченка — завідувач кафедри хірургії № 3, доктор медичних наук, лікар-хірург вищої кваліфікаційної категорії Сергій Панасенко. А медаль святого Пантелеймона, запроваджена для відзначення молодих медиків, дісталася Ларисі Шапран — медсестрі Полтавського військового шпиталю, учасниці бойових дій на Сході України.

Ганна ЯРОШЕНКО
«Вечірня Полтава»
Фото автора



Професор зізнається, що, увесь час перебуваючи серед молодих, не почувався старим.